

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou v právní věci

žalobce: **Ing. M. M.**

proti
žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**
se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. února 2020, č. j. KUJI 16261/2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení

Odůvodnění:

I. **Předmět řízení**

1. Žalobce byl rozhodnutím Městského úřadu Havlíčkův Brod, odbor dopravy (dále také jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 29. 11. 2019, č. j. MHB_DOP/2748/2019-15, uznán vinným z nedbalostního spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil porušením § 19 odst. 1 téhož zákona tím, že dne 9. 6. 2019 v 19:30 hodin na dálnici D1 v km 97,461 v místě dočasné uzavírky, v katastru obce Herálec, směr Praha, jako řidič a vlastník automobilu BMW,

RZ (SK), jedoucího v levém jízdním pruhu, nedodržel dostatečnou bezpečnostní vzdálenost za vozidlem jedoucím před sebou, s vozidlem nestačil zastavit a narazil přední částí osobního vozidla BMW do zadní části osobního automobilu Škoda Scala, RZ (vlastník spol. Auto Ševčík, IČO 48207322, Vinařického 961, Vodňany), jehož řidič V. N. byl nucen z důvodu situace vyvolané silničním provozem náhle snížit rychlost jízdy. Při dopravní nehodě nedošlo ke zranění osob, vznikla hmotná škoda na osobním automobilu BMW ve výši cca 70.000 Kč a na osobním automobilu Škoda Scala cca 30.000 Kč. Technická závada nebyla zjištěna, možné ovlivnění řidičů alkoholem zjištěno nebylo. Za daný přestupek správní orgán prvního stupně potrestal žalobce pokutou ve výši 1.500,- Kč a dále povinností nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000,- Kč. V řízení o odvolání žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil a odvolání žalobce zamítl.

II. Žalobní argumentace

2. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce včas podanou žalobou. Žalobce uvádí, že rozhodnutí žalovaného, jakož i správního orgánu prvního stupně jsou nezákonná a nepřezkoumatelná z důvodu nedostatků v odůvodnění a nevypořádání se s odvolacími námitkami žalobce.
3. Žalobce je názoru, že napadené rozhodnutí neodpovídá na základní otázku, tj. zda brzdění před ním jedoucího vozidla řidiče N. až do úplného zastavení na dálnici v levém jízdním pruhu, bylo opodstatněné a zda existovala nějaká překážka nebo jiný objektivní důvod pro jeho zastavení. Pokud žalovaný označil chování řidiče N. za „běžný provoz“, pak zhodnotil tuto situaci nesprávně. To žalobce dále rozvádí, přičemž popisuje videozáznam z kamery, která byla umístěna v jeho vozidle. Podle žalobce řidič N. jel v levém jízdním pruhu a přibližoval se k vozidlu Fiat Ducato, které jelo v pravém jízdním pruhu. Vozidlo Fiat Ducato jako první začalo brzdit. V reakci na jeho brzdová světla začal řidič N. brzdit také. Toto jednání řidiče N. žalobce považuje za neopodstatněné, neboť provoz před ním byl plynulý a v cestě nestála překážka. Správní orgány dle žalobce toto nevzaly do úvahy. Žalobce uvádí, že chování řidiče N. mohlo být způsobeno tím, že měl vozidlo pouze zapůjčené a bez dostatečných zkušeností s ním nesprávně vyhodnotil inkriminovanou situaci.
4. Žalobce dále poukazuje na to, že vozidlo Fiat Ducato začalo dávat znamení o změně směru jízdy, přičemž stále brzdilo, a proto je zavádějící tvrdit, že vozidlo Fiat Ducato bylo vozidlo předjíždějící. Ve skutečnosti šlo o naznačení úmyslu před předjížděním při zastavování vozidla.
5. Dle žalobce je nepravdivé tvrzení žalovaného, že vozidlo Fiat Ducato i vozidlo řidiče N. stejně intenzivně brzdila, neboť vozidlo řidiče N. brzdilo podstatně intenzivněji, přičemž zastavení na dálnici v levém jízdním pruhu je v rozporu se zákonem. Vzhledem k tomu, že byl levý jízdní pruh bez překážek, nemohl žalobce předpokládat, že řidič N. miní své vozidlo zastavit.
6. V této souvislosti upozorňuje na ustanovení § 36 odst. 1 písm. a) a na § 18 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, která zakazují řidiči náhle snížit rychlost nebo zastavit vozidlo, pokud to nevyžaduje bezpečnost provozu. Správní orgány přitom nezohlednily, že řidič N. nebyl v ohrožení, a naopak vinu kladou žalobci.
7. S poukazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 5. 2003, sp. zn. 25 Cdo 974/2002 žalobce tvrdí, že při hodnocení míry účasti vozidel na celkové škodě vzniklé při srážce

vozidel je třeba zkoumat jednotlivé skutkové okolnosti střetu, které byly hlavními příčinami, a to všechny ve vzájemné souvislosti z hlediska jejich významu pro vznik škody a ne izolovaně. Zde opět uvádí, že řidič N. neměl objektivní důvod k tomu, aby musel své vozidlo zastavit. Dále žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 1 As 18/2009 – 59, dle kterého platí, že jestliže někdo svým jednáním vyvolá škodný následek, ještě to neznamená, že takový následek zavinil.

8. Postup správního orgánu prvního stupně byl dle žalobce nesprávný, neboť mezi účastníky řízení nezahrnul všechny osoby, kterých se řízení týkalo, a to navzdory návrhu žalobce. Na návrh žalobce přibrat řidiče N., který je dle něj viníkem nehody, správní orgán prvního stupně nijak nereagoval. Ani žalovaný se k této skutečnosti nevyjádřil.
9. Žalovaný se dále dle žalobce dopustil porušení § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), jelikož odmítl provést důkaz v podobě audiozáznamu z výslechu svědka.
10. Žalobce srovnává některé pasáže rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a napadeného rozhodnutí. Dochází k závěru, že tvrzení správního orgánu prvního stupně o evidentní snaze vozidla Fiat Ducato přejet do levého jízdního pruhu nemá oporu v dokazování. Naproti tomu napadené rozhodnutí uvádí jiný popis události v tom smyslu, že řidič N. musel intenzivně brzdit, protože vozidlo Fiat Ducato vedle něho dávalo znamení směru jízdy. Kromě tohoto rozdílného popisu se v rozhodnutí žalovaného navíc objevila nesprávná formulace, že řidič N. i vozidlo Fiat Ducato intenzivně brzdili a žalobce nepřizpůsobil rychlost jízdy a nedodržel bezpečnostní vzdálenost.
11. Žalobce rovněž poukazuje na nejednotnost názoru žalovaného. Na jedné straně tvrdí, že vozidlo řidiče N. nejelo nebezpečně, neboť nepřejelo středovou čáru, na druhé straně však hodnotí jako nebezpečnou a reakci vyžadující situaci, když vozidlo Fiat Ducato naznačovalo změnu směru jízdy, avšak k faktickému přejetí vodorovného značení oddělujícího pravý a levý jízdní pruh také nedošlo.
12. Dle žalobce se žalovaný nevypořádal s podstatnými odvolacími námitkami. Nevyjádřil se především k námitce, že brzdová a směrová světla vozu jedoucího v pravém jízdním pruhu nedovolují řidiči jedoucímu v levém jízdním pruhu zastavit své vozidlo. Z kamerového záznamu je dle žalobce jasné vidět, že řidič N. nebyl nucen vozidlo zastavit. Dále se žalovaný nevyjádřil k námitce, že správní orgán prvního stupně nedostatečně zjišťoval skutkový stav v souvislosti s výpovědí řidiče N., neboť nezjišťoval pravdivost jeho vyjádření. Správní orgán prvního stupně uvedl, že řidič N. jel v levém jízdním pruhu a udržoval bezpečnostní vzdálenost za vozidly před ním. Řidič N. však ve své výpovědi odpověděl, že před sebou žádná auta neviděl. Dále správní orgán prvního stupně uvedl, že řidič N. si všiml odstaveného vozidla, za kterým byl výstražný trojúhelník. Toto tvrzení správní orgán nijak nezkoumal a automaticky ho považoval za správné. Žalovaný pak uvedl tvrzení řidiče N., že viděl vjíždět do svého jízdního pruhu nákladní vozidlo, a proto přibrzdil a nakonec zastavil, aby mu umožnil zařazení do levého jízdního pruhu.
13. Jako nepochopitelné žalobce označuje tvrzení řidiče N., že upozornil osádku vozidla na blížící se náraz a že uvolnil brzdy svého vozidla. K tomu se správní orgán prvního stupně

nijak nevyjádřil. Na videozáznamu je přitom vidět, že brzdová světla vozidla řidiče N. signalizovala brzdění i v době nárazu.

14. Pokud správní orgán prvního stupně uvedl, že tvrzení žalobce nemají oporu v důkazech a jsou v rozporu s videozáznamem z nehody, ale neuvedl, v čem konkrétně se rozcházejí, porušil tím podle žalobce § 68 odst. 3 správního řádu. Správní orgán prvního stupně se nijak nevyjádřil k námitce žalobce týkající se nezákonnosti zastavení řidiče N. ani nepoužití výstražných světel. Na jedné straně z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vyplývá, že vozidlo Fiat Ducato mělo v úmyslu pokračovat v jízdě do levého jízdního pruhu, na druhé straně pak, že žalobce měl mít důvod se domnívat, že řidič N. své vozidlo zastaví.
15. Žalobce rovněž poukazuje na zmatečnost spisového materiálu Policie České republiky v tom smyslu, že v policejním protokolu se jako místo dopravní nehody uvádí katastr obce Kamenice, zatímco v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je jako místo dopravní nehody uveden katastr obce Herálec. Dále rozhodnutí správního orgánu prvního stupně neobsahuje informaci, že řidič N. své vozidlo zastavil. Je zde uvedeno pouze to, že náhle snížil rychlost. Podle žalobce je zjevné, že žalovaný důkladně nezkontroloval všechny důkazy a spisový materiál, jelikož žalobce během správního řízení poukazyval na nesprávné tvrzení správního orgánu prvního stupně, že za vozidlem v odstavěném pruhu byl za podmínek stanovených zákonem umístěn výstražný trojúhelník. Ve skutečnosti totiž výstražný trojúhelník nebyl umístěn v předepsané vzdálenosti. Z toho je jasné, že žalovaný nezkontroloval všechny důkazy, přestože již v odporu žalobce poukazyval na toto nesprávné tvrzení. Správní orgán na toto tvrzení nereagoval, tuto informaci ve svém rozhodnutí potichu vynechal, avšak žalovaný ve svém rozhodnutí toto nesprávné tvrzení zopakoval, což svědčí o tom, že vůbec neposuzoval, zda nesprávné označení odstaveného vozidla mělo souvislost s dopravní nehodou.
16. Protokol Policie České republiky podle žalobce obsahuje chyby a správní orgány vůbec nezkontrolovaly jeho správnost, nýbrž k němu přistoupily jako k důkazu a navíc jej místy měnily. Žalobce to ilustruje například na informací obsažené v protokolu, že oba řidiči po nehodě odjeli asi 100 metrů dále, zařadili se do pravého jízdního pruhu a přivolali Policii České republiky. Ve skutečnosti však vozidlo žalobce bylo nepojízdné. Je tedy zjevné, že protokol byl sepsán nepravdivě.
17. Na závěr své argumentace žalobce uvádí judikaturu Ústavního soudu. Jde o nálezy ve věcech sp. zn. I. ÚS 3765/17 (dle kterého platí, jde-li o posouzení trestní odpovědnosti, princip omezené důvěry v dopravě, jehož podstatou je, že řidič se při provozu na pozemní komunikaci může spoléhat na to, že ostatní účastníci provozu budou dodržovat pravidla), sp. zn. IV. ÚS 3159/15, I. ÚS 733/01 a IV. ÚS 36/98 (ze kterých plyne, že ve vztahu ke správnímu trestání se musejí uplatnit principy trestního práva).
18. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc vrátil správním orgánům k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

19. Žalovaný ve svém vyjádření především odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále uvedl, že námitky žalobce kopírují jeho námitky uplatněné v řízení před správními orgány. Z videozáznamu, který poskytl sám žalobce, je zjevné, že v rekonstruovaném

úseku opravované dálnice jel vyšší rychlostí než okolní vozidla – vozidla jedoucí před ním dojíždí a předjíždí. Ze záznamu je rovněž zjevné, že žalobce na situaci před sebou adekvátně nereagoval, což bylo jedinou příčinou vzniku předmětné dopravní nehody. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce

20. Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce svou replikou. Uvedl, že žalovaný popisuje situaci, která s předmětnou nehodou nesouvisí a je v projednávané věci bezpředmětná. Podle žalobce se žalovaný nevypořádal s jeho námitkami. Zopakoval, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zjevně vycházelo z nepravdivých údajů, což dokazuje kamerový záznam. Dále reprodukoval argumenty již uvedené v žalobě.

V. Ústní jednání

21. Při jednání soudu konaném dne 13. 5. 2021 žalobce i žalovaný odkázali na svá písemná podání. Dále byly při jednání přehrány dva videozáznamy z kamery umístěné ve vozidle žalobce, na jejichž přehrávání žalobce trval. K videozáznamům žalobce uvedl, že sled událostí popsaný správními orgány v napadeném rozhodnutí a v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nepřesný a není založen na videozáznamu, který žalobce poskytl. V rozhodnutí je uvedeno, že řidič N. reagoval na překážku v levém jízdním pruhu, ale z videozáznamu je patrné, že v jeho jízdním pruhu žádné překážky nebyly. Žalobce namítl, že brzdění řidiče N. bylo bezdůvodné a svévolné a porušil tak pravidla silničního provozu. Dále žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 20. 10. 2004, sp. zn. 5 Tdo 1173/2004, dle kterého účastník silničního provozu, který porušil pravidla tohoto provozu, nemůže očekávat dodržení těchto pravidel od ostatních účastníků, jestliže jim to znemožnil s ohledem na charakter a závažnost svého porušení pravidel silničního provozu (tzv. princip omezené důvěry).

VI. Skutkové a právní závěry krajského soudu

22. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.). Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

A. Skutkový stav věci

23. Z oznámení o přestupku ze dne 30. 6. 2019, evid. č. KRPJ-253-11/DNVB-2019-AHA plyne, že na dálnici D1 v km 97,461 v katastru obce Kamenice v místě dočasné uzavírky došlo dne 9. 6. 2019 v 19:30 hodin k dopravní nehodě dvou osobních vozidel. K dopravní nehodě došlo tak, že žalobce při jízdě se svým osobním vozem neponechal za osobním vozidlem řidiče N. (oba jedoucí v levém jízdním pruhu) dostatečnou bezpečnostní vzdálenost. Vozidlo řidiče N. muselo zcela náhle snížit rychlost jízdy a zabrzdit, protože v pravém jízdním pruhu zřejmě pro poruchu stálo neznámé vozidlo, jehož řidič byl ve výstražné vestě mimo své vozidlo a měl za ním umístěný výstražný trojúhelník. Takto označené vozidlo objížděl jiný řidič s nákladním vozidlem Fiat Ducato a zařazoval se do levého jízdního pruhu před řidiče N. Řidič N. chtěl toto nákladní vozidlo pustit před sebe a aby nedošlo ke střetu, byl nucen na místě zastavit. Na tuto situaci žalobce nestačil zareagovat, a proto narazil svou přední částí vozidla do zadní části vozidla řidiče N.

Průběh nehody byl zachycen kamerovým systémem ve vozidle žalobce. K oznámení o přestupku je připojen protokol o nehodě v silničním provozu, úřední záznam o vysvětlení žalobce, úřední záznam o vysvětlení řidiče N., fotodokumentace z místa nehody a kamerový záznam z vozidla žalobce.

24. Dne 9. 9. 2019 správní orgán prvního stupně příkazem č. j. MHB_DOP/2748/2019-7 rozhodl tak, že žalobce je vinen ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, a to porušením § 19 odst. 1 zákona o silničním provozu, kterého se z nedbalosti dopustil tím, že nedodržel dostatečnou bezpečnostní vzdálenost za vozidlem jedoucím před ním, s vozidlem nestačil zastavit a narazil přední částí svého vozidla do zadní části vozidla jedoucího před ním. Za přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1.500,- Kč. Proti tomuto příkazu podal žalobce dne 18. 9. 2019 odpor, načež byl správním orgánem prvního stupně přípisem č. j. MHB_DOP/2748/2019-9 ze dne 7. 10. 2019 vyrozuměn o pokračování řízení.
25. Dne 30. 10. 2019 proběhlo ústní jednání před správním orgánem prvního stupně, o němž byl pořízen protokol č. j. MHB_DOP/2748/2019-13. Žalobce uvedl, že řidič N. neměl povinnost pouštět vozidlo Fiat Ducato a není pravda, že by řidič N. měl v jízdním pruhu překážku. Dále uvedl, že není pravdou, že se na dálnici D1 tvořily kolony, levý jízdní pruh byl plynule průjezdný. Z videozáznamu je patrné, že řidič N. své vozidlo zastavil, přitom není pravda, že by před sebe pustil vozidlo Fiat Ducato, to zůstalo stát v pravém jízdním pruhu a do levého jízdního pruhu nikdy nepřejelo. Řidič N. vypověděl, že snížením rychlosti a zastavením vozidla reagoval na směrové světlo vozidla Iveco (šlo o Fiat Ducato – pozn. soudu) a snažil se vyhnout kolizi s tímto vozidlem, neboť vnímal způsob jeho najíždění z pravého jízdního pruhu jako omezující. Jiná vozidla před sebou neviděl.
26. Dne 29. 11. 2019 správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí č. j. MHB_DOP/2748/2019-15, kterým rozhodl tak, že žalobce je vinen ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, a to porušením § 19 odst. 1 zákona o silničním provozu, kterého se z nedbalosti dopustil tím, že nedodržel dostatečnou bezpečnostní vzdálenost za vozidlem jedoucím před ním, s vozidlem nestačil zastavit a narazil přední částí svého vozidla do zadní části vozidla jedoucího před ním. Za přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1.500,- Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1.000,- Kč.
27. K odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vydal žalovaný dne 17. 2. 2020 rozhodnutí č. j. KUJI 16261/2020, kterým odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

B. Právní závěry

28. Po provedeném přezkumném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
29. Podle § 19 odst. 1 zákona o silničním provozu „*řidič vozidla jedoucí za jiným vozidlem musí ponechat za ním dostatečnou bezpečnostní vzdálenost, aby se mohl vyhnout srážce v případě náhlého snížení rychlosti nebo náhlého zastavení vozidla, které jede před ním.*“
30. Dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu „*fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.*“

31. Krajský soud žalobu posoudil následovně.
32. Nejprve se soud musel zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Její příčinou má být podle žalobce nedostatek důvodů. Žalobce vznesl námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v té souvislosti, že neobsahují zákonné odůvodnění a vypořádání se s odvolacími námitkami žalobce. Touto námitkou se soud zabýval přednostně, jelikož v případě nepřezkoumatelnosti rozhodnutí by soud dále nemohl napadené rozhodnutí již z hlediska dalších žalobních námitek přezkoumávat.
33. Krajský soud vyšel z toho, že s institutem nepřezkoumatelnosti, zakotveným v § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., je třeba zacházet obezřetně a vyhradit jeho užití pouze těm případům, kdy vady odůvodnění reálně brání soudu v tom, aby napadené rozhodnutí meritorně přezkoumal, jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016 - 123, č. 3668/2018 Sb. NSS, body 29 až 30). Městský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne ze dne 7. 11 2011, č. j. 9 Ca 228/2009 – 68, uvedl, že *„[p]odmínkou meritorního přezkumu zákonnosti rozhodnutí správního orgánu na základě podané žaloby je rozhodnutí obsahující dostatečně určité a srozumitelné odůvodnění, v němž se odvolací orgán v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu náležitě vypořádá s jednotlivými námitkami účastníků řízení.“*
34. Ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu ukládá správnímu orgánu povinnost řádně odůvodnit své rozhodnutí a vyjádřit právní názor k předmětné otázce jednoznačným a srozumitelným způsobem. Jestliže správní orgán těmto požadavkům vyhoví, nemůže obstát závěr o nepřezkoumatelnosti jeho rozhodnutí pro nedostatek důvodů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2007, sp. zn. 7 As 34/2006 – 76). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud zcela reagovat na námitku účastníka (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38). Správní orgány a soudy přitom nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy (či správní orgány) nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná (nález Ústavního soudu v ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08; srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43).
35. Z těchto pozic pak soud zhodnotil, že rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jsou řádně odůvodněná a netrpí takovými vadami, aby bylo možné učinit závěr o jejich nepřezkoumatelnosti. Naopak obě rozhodnutí jsou nejen pečlivě, ale i přehledně a srozumitelně odůvodněna. Pokud žalovaný určité argumenty žalobce nepovažuje za relevantní pro posouzení věci, vždy svůj náhled vysvětluje nebo to přinejmenším vyplývá z kontextu celého rozhodnutí. Výhrady žalobce stran nedostatku odůvodnění tak daleko spíše směřují k tomu, že žalobce nesouhlasí se základními východisky žalovaného, zejména s tím, že řidič Neodpil jedoucí před žalobcem měl důvod náhle se svým vozidlem brzdit a zastavit ho. Žalobce se zjevně domnívá, že

takovéto teze by žalovaný nemohl zastávat, pokud by vzal v úvahu všechny jeho argumenty, jež je vyvracejí. Přitom ale s těmito i všemi dalšími klíčovými právními závěry žalovaného věcně polemizuje, což samo o sobě svědčí o tom, že napadené rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí jsou odůvodněna dostatečně a srozumitelně, pouze jejich důvody neodpovídají představám a přesvědčení žalobce. Soud se k jednotlivým argumentům žalobce vysloví dále v tomto rozsudku.

36. Základní argumentační linií žaloby bylo tvrzení, že viníkem dopravní nehody byl druhý účastník nehody – řidič N., protože měl dle názoru žalobce bezdůvodně zastavit na dálnici v levém jízdním pruhu. Po prostudování správního spisu včetně videozáznamu se záběry nehody z kamery umístěné ve vozidle žalobce se soud ztotožnil se závěry správních orgánů. Nelze souhlasit s tím, že by řidič N. jedoucí ve vozidle před žalobcem, neměl žádný důvod zastavit. Na kraji vozovky v pravém jízdním pruhu stálo odstavené vozidlo označené výstražným trojúhelníkem. K němu se v pravém jízdním pruhu přibližovalo nákladní vozidlo Fiat Ducato, které začalo brzdít a naznačovalo přejetí do levého jízdního pruhu, aby se odstavenému vozidlu vyhnulo. Na tuto situaci reagoval řidič N. (jedoucí v levém jízdním pruhu) brzděním až úplným zastavením, aby předešel střetu s vozidlem Fiat Ducato. Zde je vhodné poukázat na znění § 18 odst. 2 zákona o silničním provozu, který předpokládá, že v případě situace vyžadující zachování bezpečnosti provozu na pozemní komunikaci smí řidič náhle snížit rychlost či náhle vozidlo zastavit („*Řidič nesmí snížit náhle rychlost jízdy nebo náhle zastavit, pokud to nevyžaduje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.*“). Nutné je také zmínit, že provoz v místě nehody nelze považovat za plynulý, jak tvrdí žalobce. Jednak na vozovce probíhaly stavební práce, proto zde byla snížená maximální povolená rychlost jízdy, dále před účastníky dopravní nehody v pravém jízdním pruhu bylo odstaveno nepojízdné vozidlo označené výstražným trojúhelníkem, na což projíždějící vozidla nutně musela reagovat, jedním z těchto vozidel bylo právě nákladní vozidlo Fiat Ducato, které v záměru vyhnout se odstavenému vozidlu začalo brzdít a naznačovat přejetí do levého jízdního pruhu, aby se odstavenému vozu vyhnulo. Na to logicky musel reagovat řidič N. (rovněž náhlým brzděním). Přestože vozidlo Fiat Ducato nakonec do levého jízdního pruhu nepřejelo, neznamená to, že řidič N. neměl důvod na tuto nebezpečnou situaci reagovat.
37. Šlo přitom o situaci, kterou žalobce měl a mohl předvídat s ohledem na povahu běžného provozu na pozemních komunikacích a měl dodržovat povinnou bezpečnostní vzdálenost pro případ, že vozidlo před ním bude muset z důvodu bezpečnosti náhle snížit rychlost nebo zastavit, tím spíše, pokud šlo o místo s dočasnou dopravní uzavírkou, kde probíhaly stavební práce na vozovce. V takovémto případě nelze vysvětlit náraz vozidla žalobce do vozidla jedoucího před ním jinak, než že žalobce nedodržel bezpečnostní vzdálenost dle § 19 odst. 1 zákona o silničním provozu. V této souvislosti je třeba připomenout, že smyslem § 19 odst. 1 zákona o silničním provozu, je přimět řidiče, aby dodržovali při jízdě určitou bezpečnostní vzdálenost, díky které mohou včas zareagovat na nečekanou situaci a vyhnout se případné srážce (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 1 As 18/2009 - 59).
38. Soud tedy opakovaně zdůrazňuje, že nelze za relevantní považovat tvrzení žalobce, že řidič N. své vozidlo bezdůvodně zastavil, neboť tomu tak nebylo. Uvedené zákonné ustanovení takovou situaci předvídá. Proto nebylo třeba zkoumat objektivní důvod

takového zastavení. Neuplatní se tedy ani princip omezené důvěry v dopravě, kterého se dovolává žalobce.

39. Žalobce zmiňuje rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 5. 2003, sp. zn. 25 Cdo 974/2002, zde však byla řešena skutkově odlišná věc. Navíc žalobcova tvrzení neplynou z právního hodnocení soudu, ale jednoho z účastníků řízení. Proto je argument tímto rozsudkem nepřipadný.
40. Další odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 1 As 18/2009 - 59, je rovněž nepřiléhavý. Zde je sice v odst. 24 uvedeno, že jestliže někdo svým jednáním vyvolá škodný následek, ještě to neznamená, že takový následek zavinil, nicméně hned v následujícím odstavci soud dodal, že toto nedopadá na případ, kdy dopravní nehoda vyplývá z běžného provozu na pozemní komunikaci, kdy řidič vozidla jedoucího před vozidlem, které nedobrzdí a narazí do něj, obvyklým způsobem, tedy brzděním, reagoval na standardní situaci, která nastala před ním.
41. Soud dále upozorňuje, že v přestupkovém řízení je odpovědnost za přestupek posuzována individuálně. To znamená, že u každého účastníka dopravní nehody je vždy samostatně posuzováno, zda jednal protiprávně, a zda toto protiprávní jednání bylo v příčinné souvislosti s dopravní nehodou. K tomu Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 1. 2. 2012, č. j. 3 As 22/2011 - 66, zdůraznil, že „*při posouzení odpovědnosti účastníka nehody za přestupek podle § 22 odst. 1 písm. i) zákona č. 200/1990 Sb. správní orgán zkoumá, zda řidič porušil zvláštní právní předpis a způsobil tak dopravní nehodu. Pro posouzení odpovědnosti řidiče za přestupek přitom není podstatné, zda svým jednáním způsobili dopravní nehodu i další účastníci této nehody. Příčinná souvislost mezi jednáním pachatele a následkem se nepřerušuje, jestliže k jednání pachatele přistoupí další skutečnost, jež spolupůsobí při vzniku následku, avšak jednání pachatele zůstává takovou skutečností, bez níž by k následku nebylo došlo (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 5. 2004, sp. zn. II.ÚS 728/02, usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 2. 2002, sp. zn. 3 Tz 317/2001).*“ Uvedené závěry, přestože se vztahují k již zrušené právní úpravě, lze vztáhnout i na posuzovanou věc.
42. Jak bylo uvedeno výše, v přestupkovém řízení je odpovědnost za přestupek posuzována individuálně. Proto i za situace, kdy by řidič N. zastavil bezdůvodně, byl žalobce povinen dodržet bezpečnostní vzdálenost od vozidla před sebou ve smyslu § 19 odst. 1 zákona o silničním provozu. Totožné závěry jsou vyjádřeny i v rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 3. 2019, č. j. 17 A 105/2017 - 47: „*Podle tohoto ustanovení řidič jedoucí za jiným vozidlem, musí ponechat dostatečnou bezpečnostní vzdálenost, aby se mohl vyhnout srážce v případě náhlého snížení rychlosti nebo náhlého zastavení vozidla, které jede před ním. Z tohoto jasně vyplývá, že k porušení povinnosti dodržet dostatečnou bezpečnostní vzdálenost dojde vždy, když vzadu jedoucí řidič se pro nedostatečný odstup od vozidla nedokáže vyhnout srážce v případě náhlého zastavení vpředu jedoucího vozidla.*“ Uvedené platí i pro další okolnosti, na které žalobce poukazuje, zejména pokud jde o umístění výstražného trojúhelníku. Kdyby výstražný trojúhelník nebyl v předepsané vzdálenosti od odstaveného vozidla a toto způsobilo nebezpečnou situaci, byl žalobce právě pro takový případ povinen dodržovat bezpečnostní vzdálenost dle § 19 odst. 1 zákona o silničním provozu.
43. Soud se dále zabýval námitkou porušení § 50 odst. 3 správního řádu, ke kterému mělo dojít tím, že správní orgán neprovedl důkaz audiozáznamem z výslechu svědka. K tomu soud uvádí, že správní orgán je povinen zjistit v řízení v dané věci všechny rozhodné

okolnosti ve prospěch i neprospěch toho, jemuž má být ve správním řízení uložena nějaká povinnost. Co se týká hodnocení důkazů, je správní orgán vázán zásadou jejich volného hodnocení. Při hodnocení podkladů je správní orgán povinen pečlivě přihlížet ke všemu, co v řízení v dané věci vyšlo najevo, včetně všeho, co uvedli účastníci. V daném případě správní orgány vycházely z přepisu výpovědi svědka N., přičemž žalobce se domáhal provedení důkazu audionahrávkou z jeho výsledku. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného však vyplývá, že audionahrávkou neprováděl dokazování z důvodu nepotřebnosti dalšího objasňování skutkového stavu, jelikož dostatečným podkladem byl protokol z výsledku uvedeného svědka. Žalovaný připustil jistou odlišnost mezi přepisem protokolu a doslovným přepisem audionahrávky s odůvodněním, že doslovná a věrná protokolace je těžko dosažitelná. Žalobce navíc vůči protokolu neměl žádné námitky. S uvedeným posouzením krajský soud souhlasí a odkazuje v tomto směru na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 5. 2020, č. j. 10 Af 25/2018 - 56, v němž s odkazem na četnou judikaturu Nejvyššího správního soudu v odst. 79 uvedl, že *„z odůvodnění rozhodnutí musí být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný a jak uvážil o pro věc zásadních skutečnostech a uplatněných námitkách účastníka řízení, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené pak musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Podle rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu je tomu tak právě proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu správní orgán vyšel a jak o něm uvážil. Současně musí být z odůvodnění rozhodnutí patrné, jak se správní orgán vypořádal se vznesenými námitkami a k nim se vztahující zásadní argumentací.“* Ve světle těchto tezí zdejší soud konstatuje, že žalovaný nepochybil, pokud důvodně odmítl (nikoliv opomenul) v rámci dokazování užít audionahrávky výsledku svědka N., jelikož protokol z výsledku svědka byl pro objasnění skutkových okolností dostatečný.

44. Podle § 50 odst. 4 správního řádu platí, že správní orgán hodnotí podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Dle soudu tedy správní orgán prvního stupně neměl automatickou povinnost zkoumat pravdivost výpovědi řidiče N., pokud jeho výpověď zapadala do řetězce jiných důkazů, zejména videozáznamu z nehody. Nadto je zcela nedůležité, zda před řidičem N. v jeho jízdním pruhu jelo nějaké vozidlo, protože on reagoval na situaci, která se odehrávala v pravém jízdním pruhu. Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že svědek N. vypověděl, že v momentu úplného zastavení vozidla uvolnil brzdu. Dle žalobce měl správní orgán opět zkoumat pravdivost tohoto tvrzení. S tím soud rovněž nesouhlasí. Pro posouzení věci (tedy prošetření možného porušení povinnosti žalobce) není podstatné, zda řidič N. v momentu zastavení vozidla brzdy uvolnil, či nikoliv. Případným zkoumáním tímto směrem by správní orgán upíral svou pozornost k nerelevantním skutečnostem, které pro posouzení věci a zjištění skutkového stavu nutného k posouzení žalobcova jednání nemají žádný význam.
45. Správní orgán prvního stupně neporušil ani § 68 odst. 3 správního řádu. Sice poněkud obecně uvedl, že tvrzení žalobce jsou v rozporu se zachyceným průběhem dopravní nehody na videozáznamu, v kontextu předcházejících odstavců rozhodnutí je však zcela zřejmé, že jde o tvrzení žalobce, proti kterým správní orgán prvního stupně vystavěl popis skutkového stavu, jak jej zjistil z nashromážděných důkazů.
46. Pokud se rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a žalovaného v něčem liší, jak žalobce rovněž poukazoval, nejsou to podle soudu rozpory, nýbrž pouhé formulační

rozdíly bez vlivu na zákonnost či přezkoumatelnost těchto rozhodnutí. Tyto námitky jsou pro posouzení jádra tohoto případu zcela irelevantní, naopak je z nich zjevná snaha žalobce odvrátit pozornost soudu od porušení jeho povinnosti k údajným procesním chybám správních orgánů. Uvedené platí i pro námitku žalobce ohledně údajné nejednotnosti názoru žalovaného, který uvedl, že vozidlo řidiče N. nejelo nebezpečně, neboť nepřešlo středovou čáru, zatímco jako nebezpečnou a reakci vyžadující hodnotí situaci, kdy vozidlo Fiat Ducato naznačovalo změnu směru jízdy, avšak k faktickému přejetí vodorovného značení oddělujícího pravý a levý jízdní pruh nedošlo. Takovou argumentaci žalobce soud považuje za zavádějící. Nebezpečnost situací nastalých během silničního provozu nelze hodnotit podle toho, zda dojde k přejetí z jednoho jízdního pruhu do druhého, ale v kontextu dalších událostí a skutečností. Zde šlo o překážku na okraji vozovky v podobě odstaveného vozidla. Přirozenou reakcí na ní bylo naznačování změny směru jízdy řidičem vozidla Fiat Ducato.

47. Soud se rovněž zabýval žalobcem tvrzenou zmatečností spisového materiálu Policie České republiky, kde je uvedeno, že k dopravní nehodě došlo v katastru obce Kamenice, zatímco v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je jako místo dopravní nehody uveden katastr obce Herálec. Soud ze spisového materiálu zjistil, že popis katastrálního určení místa nehody se ve spisovém materiálu Policie České republiky a v rozhodnutích správních orgánů se skutečně liší. Není však sporné, že k ní došlo dne 9. 6. 2019 v 19:30 hodin na dálnici D1 v km 97,461 v místě dočasné uzavírky ve směru na Prahu. Z takového vymezení místa spáchání přestupku je dle názoru soudu dostatečně jasné, na jakém místě k přestupku došlo (k tomu srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 9. 2014, č. j. 78 A 1/2014 - 39). Opomenout nelze ani fakt, že Kamenice je součástí obce Herálec. Oba údaje tedy jsou správným označením místa nehody. Tuto námitku soud vyhodnotil jako zjevně neopodstatněnou.
48. Stran policejního protokolu žalobce dále tvrdí, že byl sepsán nesprávně, neboť jeho vozidlo bylo nepojízdné, avšak v protokolu je uvedeno, že oba řidiči po nehodě odjeli asi 100 metrů dále, zařadili se do pravého jízdního pruhu a přivolali Policii České republiky. Z pohledu soudu se opět jedná o irelevantní námitku. Ve spise jsou založeny fotografie zobrazující žalobcův automobil odstavený u kraje vozovky, kam byl sice odstaven nikoliv ihned po nehodě a s pomocí dalších osob, ale tato mírná nepřesnost v policejním protokolu nesnižuje jeho důkazní hodnotu a validitu. Nečiní jej nepoužitelným. Tvrzení žalobce tak mohou mít sice určitý reálný základ, avšak bez jakékoliv relevance k posouzení přestupkového jednání žalobce.
49. Po přezkumu napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně soud uzavírá, že veškerá v nich uvedená argumentace je přezkoumatelná, srozumitelná a podložená odpovídajícími podklady obsaženými ve správním spise tak, aby nemohly vznikat pochyby o náležitě zjištěném skutkovém stavu věci. Žalovaný nepochybil, pokud stejně jako správní orgán prvního stupně učinil závěr, že žalobce se dne 9. 6. 2019 dopustil nedbalostního přestupku dle § 19 odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že na dálnici D1 v km 97,461 v místě dočasné uzavírky, v katastru obce Herálec (část Kamenice), směr Praha, jako řidič vozidla jedoucího v levém jízdním pruhu, nedodržel dostatečnou bezpečnostní vzdálenost za vozidlem jedoucím před sebou, s vozidlem nestačil zastavit a narazil přední částí svého osobního vozidla do vozidla, jehož řidič byl nucen z důvodu situace vyvolané silničním provozem náhle snížit rychlost jízdy. Za toto

jednání byl žalobce důvodně shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.

50. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s.

VII. Náklady řízení

51. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (výrok II. tohoto rozsudku).

Poučení

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 13. května 2021

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně